

Instrukcja opracowania wydawniczego tekstu do tomu pokonferencyjnego

1. Autor i afiliacja

Nazwisko autora (nazwiska autorów) poprzedzone imieniem (imionami) w pełnym brzmieniu należy złożyć pismem pochylonym i pogrubionym (boldem) i umieścić w lewym górnym rogu pierwszej strony artykułu. Poniżej w nawiasie podajemy pismem pochyłym afiliację autora, por.

Jan Kowalski
Uniwersytet Warszawski

Po przecinku podajemy nazwę miasta, jeśli nie występuje w nazwie uczelni, np.

Jan Kowalski
Uniwersytet Pedagogiczny, Kraków

2. Tytuł artykułu

Tytuł artykułu należy złożyć pismem wersalikowym i pogrubionym, np.

LOGOPEDIA I JĘZYK

Tytuł artykułu powinien być zwięzły i jasno wyrażać temat artykułu. Tytuł może być uzupełniony przez podtytuł złożony w osobnym wierszu, np.

LOGOPEDIA I JĘZYK
ZAGADNIENIA OGÓLNE

3. Streszczenie i słowa kluczowe w języku polskim

Pod tytułem artykułu należy umieścić streszczenie i słowa kluczowe w języku polskim. Streszczenie ma stanowić samodzielny tekst o objętości około stu słów, który przeczytany w oderwaniu od reszty artykułu ma poinformować o jego zawartości. Streszczenie powinno zawierać takie elementy jak: sformułowanie celu badań, identyfikację obiektu badań, istotę stosowanej metody, najważniejsze wyniki i wnioski. Pod streszczeniem podaje się w kolejności alfabetycznej do 10 najważniejszych dla danego artykułu słów kluczowych, por.

Streszczenie: W artykule tym autorka zaprezentowała propozycje zmian w procedurze badań mowy u dzieci. Zmiany te dotyczą zarówno logopedycznego narzędzia badań przesiewowych, jak i dwóch narzędzi diagnostycznych. Są one skutkiem wieloletnich diagnostycznych działań weryfikacyjnych dokonywanych w bezpośredniej pracy z dziećmi z zaburzeniami mowy. Elementem niezmiennym w każdym postępowaniu diagnostycznym pozostaje dążenie – co zostało w tym artykule podkreślone – do ustalenia przyczyn i patomechanizmów trudności w językowym porozumiewaniu się. Diagnoza uwzględniająca uwarunkowania tych zaburzeń pozwala na tworzenie właściwych programów terapii logopedycznej.

Słowa kluczowe: logopedyczne narzędzia diagnostyczne, badania przesiewowe, dobór narzędzi diagnostycznych, etiologiczne klasyfikacje zaburzeń mowy albo artykulacji

4. Tytuł artykułu, streszczenie i słowa kluczowe w języku angielskim

Na końcu artykułu, po bibliografii, należy umieścić tytuł artykułu, streszczenie i słowa kluczowe w języku angielskim. Tytuły anglojęzyczne zapisujemy wielkimi literami z wyjątkiem spójników (*and, or*), przyimków (*by, on, of*) i rodzajników (*a, an, the*).

Comments to the Diagnostic Tools by Me and Co-authors

Summary: In this article, the author presented the proposed amendments to the procedures of speech testing in children. These changes apply to both speech therapy screening tools, as well as two diagnostic tools. These are the result of perennial diagnostic verification activities carried out in direct work with children with speech disorders. Unchanging element in each diagnostic procedure remains the desire – which has been highlighted in this article – to determine the causes and pathomechanisms of difficulties in linguistic communication. The diagnosis taking into account the conditions of these disorders allows for the development of appropriate speech therapy programs.

Key Words: diagnostic tools in speech therapy, screening, selection of diagnostic tools, etiologic classifications of speech or articulation disorders

5. Kompozycja artykułu

Artykuły zaleca się dzielić na podrozdziały i opatrywać je numerowanymi śródtytułami złożonymi pismem tekstowym pogrubionym. Podrozdziały drugiego stopnia oznaczamy numeracją dziesiętną wielorzędową. Na początku należy umieścić krótkie wprowadzenie do tematu (np. pod nagłówkiem: Wprowadzenie), a na końcu – syntetyczne ujęcie wyników badań lub rozważań będących treścią artykułu (np. pod nagłówkiem: Wnioski, Podsumowanie). Tych elementów oraz nagłówka bibliografii nie numerujemy, por.

Wprowadzenie

1. Podrozdział 1

2. Podrozdział 2

2.1. Podrozdział II stopnia 1

2.2. Podrozdział II stopnia 2

3. Podrozdział 3

...

10. Podrozdział 10

Podsumowanie

Bibliografia

6. Tabele i ryciny

Wszystkie tabele i ryciny (rysunki, schematy, diagramy, wykresy itp.) powinny być niezależne, tzn. nie mogą być wprowadzane przez tekst typu: *...jak w poniższej tabeli*. Tabele i ryciny powinny być numerowane i opatrywane tytułami, np.

Tabela 2. Podział badanych na grupy wiekowe

Na daną tabelę lub rycinę powołujemy się, podając odpowiedni numer, np. *...co przedstawiono w tabeli 1*.

Główki tabeli zapisujemy od wielkiej litery pismem pogrubionym, np.

Narząd	Przed operacją	Po operacji
xyz	xyz	xyz
xyz	xyz	xyz

Pod każdą tabelą należy umieścić informację o źródle, z którego pochodzą wykorzystane dane. W informacji o źródle powinno się podać podstawowe elementy identyfikacyjne dokumentu wraz z numerem strony, z której zaczerpnięto dane, np.

Źródło: *Rocznik Statystyczny*, 2002, s. 26.

W wypadku tabeli zawierającej wyniki badań autora publikacji można podać następujące sformułowanie:

Opracowanie własne autora.

7. Cytaty

Cytaty umieszczamy w cudzysłowie („”). Jako znaki cudzysłowu drugiego stopnia stosujemy cudzysłów francuski («»), np.

Tekst: „cytat cytat cytat «cytat w cytacie» cytat cytat”.

Opuszczenia w cytatach oznaczamy wielokropkiem w nawiasie kwadratowym [...].

8. Wyliczenia wypunktowane

Wyliczenia akapitowe oznaczamy, jeśli mają jeden stopień, myślnikami, a jeśli dwa stopnie – literami i myślnikami, np.

Głoski:

- samogłoski,
- spółgłoski.

Spółgłoski:

- a) wargowe:
 - dwuwargowe,
 - wargowo-zębowe;
- b) przedniojęzykowe:
 - zębowe,
 - dźwiękowe,
 - zadźwiękowe.

9. Przypisy rzeczowe

Przypisy rzeczowe należy umieszczać u dołu strony z tekstem, do którego się odnoszą. Odnośniki do przypisów powinny być oznaczane cyframi we frakcji górnej, w kolejności ciągłej dla całego artykułu. Informacje bibliograficzne należy podawać w systemie „autor-rok” [patrz: pkt 10].

10. Informacje bibliograficzne

Informację bibliograficzną redagujemy w systemie „autor-rok” (tzw. *Harvard system*). System ten wymaga każdorazowo po odwołaniu się do publikacji innego autora podania w tekście zasadniczym nazwy tegoż autora i roku wydania jego pracy, przy czym sposób podawania tych danych zależy od kontekstu zdania. Jeżeli nazwisko autora zostało użyte w zdaniu, to w nawiasie podajemy tylko rok publikacji, np.

Na przykład J. Kowalski [1994] odnosi dyskurs do pojęcia interakcji społecznej.

Jeżeli natomiast nazwisko autora nie padło w zdaniu, należy je umieścić w nawiasie, np.

Odbiciem tego stanu rzeczy jest chociażby deklaratywne umieszczenie badań nad tekstem pisanym w ramach analizy dyskursu [de Beaugrande 1985].

W przypadku powoływania się na określony fragment cytowanego dokumentu oprócz nazwiska i roku należy podać numer odpowiedniej strony materiału źródłowego, np.

Złożoność pojęcia dyskurs zauważa J. Kowalski [1966: 71], podkreślając, iż dyskurs pojmować można albo jako proces, albo jako rezultat aktu komunikacji.

Należą one do zjawisk częstych, aczkolwiek trudnych do wyjaśnienia [Pisarkowa 1984: 31].

Jeżeli dana publikacja ma dwóch autorów, podaje się oba nazwiska, łącząc je spójnikiem *i*, np.

[Kowalski i Nowak 1971]

Podobnie należy postąpić w wypadku trzech autorów, przy czym spójnik *i* stawia się przed ostatnim nazwiskiem, np.

[Malinowski, Kowalski i Nowak 1971]

Jeśli autorów jest więcej niż trzech, podaje się tylko nazwę pierwszego z nich i dodaje skrót: *i in.*, np.

[Malinowski i in. 1971]

W wypadku, gdy cytuje się kilka publikacji jednego autora opublikowanych w tym samym roku, po dacie należy dodać (bez spacji) kolejne małe litery, np.

[Nowak 1991a, 1991b, 1991c]

Oznaczenia te powtarza się wówczas w bibliografii załącznikowej zamieszczonej po tekście głównym. Kiedy zachodzi konieczność powołania się na pracę zbiorową, można w tekście zasadniczym podać nazwisko redaktora naukowego publikacji ze skrótem *red.*, np.

[Kowalski (red.) 1993]

Przyjmuje się również zasadę, iż kilka publikacji cytowanych razem (w jednym nawiasie) szereguje się w kolejności chronologicznej, a nie według alfabetu, np.

[Nowak 1984, Malinowski 1985, Kowalski 1986]

Wyjątek stanowi sytuacja, gdy zachodzi potrzeba powołania się na prace kilku autorów pochodzące z różnych lat. Aby uniknąć konieczności powtarzania w nawiasie tego samego nazwiska z kolejnymi datami, szereguje się prace chronologicznie w obrębie poszczególnych autorów, np.

[Malinowski, 1973, 1992, 2001; Kowalski, 1978, 1979; Nowak, 1980]

W bibliografii pierwszym elementem pojedynczego opisu jest nazwa autora w kolejności: nazwisko plus inicjał imienia. Rok wydania publikacji umieszcza się na drugim miejscu opisu bibliograficznego po nazwie autora. Należy go oddzielić od nazwy autora i tytułu przecinkami, np.

Brown G., Yule G., 1983, *Discourse Analysis*, Cambridge.
Kowalski J., 1992, *Poetyka*, Warszawa.

Opis bibliograficzny fragmentu pracy zbiorowej (np. rozdziału) przyjmuje w bibliografii załącznikowej redagowanej w systemie „autor-rok” następujący kształt:

Kowalski T., 2001, *Wprowadzenie do ekonomiki mediów*, [w:] Jung B. (red.), *Media, komunikacja, biznes elektroniczny*, Warszawa.

Pierwszym elementem opisu całej pracy zbiorowej jest nazwa redaktora naukowego tomu ze skrótem *red.*, podanym w nawiasie okrągłym, np.

Polański E. (red.), 2003, *Wielki słownik ortograficzny PWN*, Warszawa.

Wszystkie pozycje bibliografii załącznikowej w systemie „autor-rok” należy szeregować alfabetycznie według nazwisk autorów (względnie redaktorów tomów), a prace jednego autora – według lat wydania, od najstarszych do najnowszych, np.

Dobrzyńska T., 1993, *Tekst. Próba syntezy ...*
Dobrzyńska T., 1996a, *Tekst – w perspektywie stylistycznej ...*
Dobrzyńska T., 1996b, *Tekst – kategoria stara i nowa ...*

We wszystkich pozycjach tak redagowanej bibliografii należy stosować konsekwentnie jednakowe wyróżnienia i interpunkcję, por.

a) opis bibliograficzny rozdziału w pracy zbiorowej, np.

Kowalski T., 2001, *Wprowadzenie do ekonomiki mediów*, [w:] Jung B. (red.), *Media, komunikacja, biznes elektroniczny*, Warszawa.

b) opis bibliograficzny rozdziału w pracy jednego autora

Głowiński M., 1992, *O intertekstualności* [w:] tegoż, *Poetyka i okolice*, Warszawa.
Mayenowa M.R., 2000, *Struktura tekstu* [w:] tejże, *Poetyka teoretyczna. Zagadnienia języka*, Wrocław.

c) opis bibliograficzny gazety i czasopisma

Bange P., 1977, *Towards a Pragmatic Analysis of Narratives in Literature*, „Poetics”, No. 1–2.
Stachura M., 2004, *Z zachodniego na nasze*, „Gazeta Codzienna”, 10 lutego.
Wierzbicka A., 1964, *O metodach opisu szyku wyrazów*, „Język Polski”, z. 1.

d) opis bibliograficzny publikacji elektronicznych

Kulczycki E., 2014, *Ocena czasopism a parametryzacja humanistyki* [HTML], Dostęp 10.09.2014. Dostępny w internecie: (http://ekulczycki.pl/warsztat_badacza/ocena-czasopism-a-parametryzacja-humanistyki/).

Lizut J. (red.), 2014, *Zagrożenia cyberprzestrzeni* [PDF], Warszawa. Dostęp 10.09.2014. Dostępny w internecie: (<http://www.rops-opole.pl/publikacje/Zagrozenia%20cyberprzestrzeni.pdf>).